

„Isa peaks sulle niikohi 160 rubla minu osast wälja makäma. Aga nii! Mina loen alles 20 aastad! Isa ei taha mulle mitte enam raha saata ja minu teenistus — — — Siin sai eksitud, üks kirjakandja tuli siise ja pani kaks läikivad saea rublast raha nõbu ette. Kui kirjakandja wäljas oli, langes ta minu rinnale. „Oh Sumal! oh Sumal!“ turtsus ta, „misfugune ootmata õnn!“ Mõtles, mina olin natuke kirjutanud, seda nimetaks, üks „tõsine jutt“. Seda tõdd andsin ühe aealehele, ja see leht saadab mulle minu waewapalga, minu tõd eest 200 rubla.

Müid olen ühekorraga nii rikkas, ja ühe tunni eest ei täädnud ma, kust mõne kopiku leiba jauks pidin saama? Sääal wõta, wõta ruttu!

Ülewäänatud tundmuses langesin ma põl- wile ja tänasin Sumalat seda kõige heldemad, selle kogematta päästmise eest. Mina, minu naene ja lapsed olid „Lupaka“ läbi kerjami- sest päästetud.

Aastad jooksid edasi, minu naene ja lapsed surid, mina olin üksi oma warandusega. Kellele seda nüid anda? Tihti mõtlesin selle pääle ja tulin wiimaks selle otsusele:

Minu talu, kõige põldudegu, metsa ja tii- gika, minu tagawara kassas seisaw raha, need tukatid keppi sees, lühidalt kõik, mis minu oma on, saab omale, sest tunnist minu tubli nõbu, Robert Born, minu sugulaste tutaw nimi „Lupak“!

Selle „Lupakale“ minu pääpärandajale teen mina kohuseks, et tema minu mõlemate õdedele 500 rubla, minu nelja nõbutele ja kahe tädile 300 rubla wälja saaks makäma; aga siis, kui sellel filmapiiskul, kus see tõs- tament ette saab loetud, minu jäme kep puutumata ja terwelt minu surnukoha kõrwas lamab. Pole naad aga minu wiimast soowi kartnud, siis teen oma pääpärandajale kohu- seks, et ta minu wennade ja õdedele, ega nõbu ja tädidele, mitte üht kopikud wälja ei makä.